

ပုလဲ

မင်းသာပြင်ကားမှူးတော့သည်

ပရိသတ်ကြီးများအတွက် ပရိသတ်ကြီးများအတွက်

အခန်း(၁)

စည်းနှောင်ထားသော ပလတ်စတစ်ခြင်းအဝါထဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကလေး ပါလာသော ကြောင်ဖြူကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အရင်ကြောင်တွေတုန်းကလို တခွီးခွီးမြည်ကာ သောင်း ကျန်းနေခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေတာကပဲ ကြိဖန်လွမ်းပြီး ဝမ်းနည်းချင်စရာ။

ကြောင်ပေးလိုက်သည့် သူငယ်ချင်းလေးကတော့ ‘ရှူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ဟာ၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ တဲ့ နင့်လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန်းက ရပ်ပါတော့’တဲ့။

ဒါကတော့ ဘေးလူအနေနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် အဓိပ္ပာယ်မရှိ အတွင်းကျကျ အသေးစိတ် မခံစားပေးနိုင်လို့ ပါ။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်နဲ့ နက်ရှိုင်းလှတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ်ပဲ သိသည် လေ။

မမသီးသီးဆီ ဒီကြောင်လေး သွားပေးရင်းနှင့် ပြောရမည့်စကားတွေ အတွက် ခေါင်းထဲမှာ ကြိုတင် စာစီနေမိသည်။ ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ ထပ်စပြုနေပါပြီ။

လမ်းမလယ်ကောင်ကြီး တညောင်ညောင် ဖြစ်နေရရှာတာတို့၊ ခွေးတွေ ဝိုင်းကိုက်နေတုန်း ခွေးတွေကို ခဲနဲ့ ပေါက်ပြီး ကယ်တင်ခဲ့ရတာတို့၊ သူ့ပိုင်ရှင်က ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားပို့တော့မယ်ဆိုလို့ တောင်းယူခဲ့တာတို့၊ ကလေးတစ်သိုက် သတ်စားမလို့ ပြင်နေတုန်း ဝယ်ယူခဲ့ရတာတို့။

တစ်ခုမှ အစစ်အမှန်မဟုတ်လေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေထဲ တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်သံတွေနှင့် မမသီးသီး မျက်ရည်ဝိုင်းမတတ် လုပ်ကြံခဲ့ရတာတွေလည်း ဇာတ်လမ်းပေါင်း များစွာရှိခဲ့ပြီ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ခုလောက်ရှိ မမသီးသီးလည်း ဘာကြောင့်ရယ်မှန်း အတိအကျ မသိတောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ဇာတ်လမ်းတွေက ပေါက်ကရ လုပ်ဇာတ်တွေသာဖြစ်ပြီး သူ့ဆီ ကြောင်တွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် လာပို့နေတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်မှန်း ရိပ်မိနေလောက်ပါပြီ။ မတရားကြီး ကြောင်ချစ်တတ်လို့ သာ လာပို့သမျှ စောဒကမတက်ဘဲ လက်ခံနေခဲ့တာ ပဲလေ။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေဆီက မရအရ လှည့်ပတ်တောင်းပြီး လာလာပို့နေတာရယ် လို့ များ အတိအကျသိသွားခဲ့လျှင် ‘ရူးလိုက်တဲ့ ယောက်မလေးရယ်’လို့ စိတ်ပျက်သံနှင့် ဆိုနေဦးမည် ထင်သည် ။

ကိုယ်ကတော့ မင်းကိုပဲ အမြဲမပြတ် အကဲခတ်နေပြီး မင်းတစ်ယောက် အခြေအနေသစ်တစ်ခု ဆီ ပြောင်းဦးတော့မယ်လို့ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်သိရင်ပဲ ကြောင်ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်း စ,ရပြီလေ ‘စိုင့်စိုင့်’

မင်းက အခြေအနေသစ်တစ်ခုဆီ ပြောင်းလိုက်၊ ကိုယ်က ကြောင်တစ်ကောင် ကောင် မရအရ လိုက်ရှာပြီး ပါးစပ်လုပ်ဇာတ်တစ်ခုခုနဲ့ မင်းအစ်မ မမသီးသီးဆီ လာပို့လိုက်နဲ့ ။

‘ကြောင်မှုဖူလုံရေးအသင်း’တို့ ၊ ‘မိဘမဲ့ ကြောင်ဂေဟာ’တို့ ၊ ‘ကမ္ဘာ့ကြောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့’တို့ ပေါက်ကရမျိုးစုံ မင်းနာမည်ပေးထားတဲ့ မင်းတို့ အိမ်က ကြောင်တွေကို မင်း စိတ်လိုက်ရရှိတဲ့ အခါမှာ ရေတွက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

မင်းတို့ အိမ်က ကြောင်အရေအတွက်ဟာ ဘာကိုညွှန်ပြနေလိမ့်မယ်
လို့ မင်းထင်သလဲ။

ကြောင်ဖြူကလေးကို ထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်ခြင်းကလေးကို
ရင်ဘတ်မှာ အသာပွေ့ လိုက်ရင်း 'အကြီးမ'မျက်ရည်ဝိုင်းရသည် ။

"အကြီးမ"

မာကျောဆတ်တောက်လှတဲ့ လေသံကို ကြားလိုက်ရလျှင်ပဲ ဒီလေသံ
ပိုင်ရှင်ဟာ စိုင့်စိုင့်ပဲ ဆိုတာ အကြီးမ သိလိုက်ရပြီ။ ဒီတော့ မော့ကြည့်
နေစရာ လိုဦးမလား။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လက်နေလိုက်ရုံရှိသ
ည် ။

"ခေါ်လိုက်ရင် ထုံပေပေ ပေကတ်တတ်နဲ့ ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်မ
လေး တောပြန်ပို့ပြီး လူသစ်ရှာပါလို့ ဒက်ဒီကို ပြောဦးမှ ပါ"

"အောင်မာ"

"ဘာလဲ၊ မထူးချင်လို့ မထူးတာဟဲ့လို့ ပြောဦးမလို့ လား၊ အဲဒါတွေ
ပေါ့ အချိုးမပြေတာ၊ ကြောင်တစ်ကောင် လာပို့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊
တောက်"

အကြီးမဘေးနားမှာ ကြောင်ဖြူလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ချောမြူနေသ
ည့် မမသီးသီးက တောက်ခတ်သံကြောင့် စိုင့်စိုင့်ကို မျက်လွှာလေးတစ်ချ
က် ပင့်ကြည့်သည် ။ စွန်ရဲတစ်ကောင်လို မျက်စိရှင်လှတဲ့ စိုင့်စိုင့်က ဒီမျ

က်လွှာတစ်ပင့်ကို မမြင်မှာ တော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ မမြင်သယောင်ဘဲ ပြုကာ...

"တစ်အိမ်လုံး ကြောင်ချည်းပဲ၊ ခြေချစရာတောင် မရှိဘူး၊ ကြာလာရင် လူတွေတောင် အပြင်ထွက်ပေးရတော့မလား မသိဘူး"

"နင့်ကို လာရှုပ်နေလို့ လား စိုင်စိုင်ရဲ့ ၊ သူတို့ ဘာသာ စည်းကမ်းတကျနဲ့ သူတို့ အခန်းထဲမှာ နေကြတာပဲဟာ"

"တစ်အိမ်လုံးလည်း ကြောင်ချေးစော်နဲ့ပဲ မွန်နေတာပဲ၊ ကြာရင် ကျန်းမာရေးတော့ ထိခိုက်တော့မှာ ပဲ"

ဒီတစ်ခါမှာ တော့ မမသီးသီးက မျက်လွှာအကြည့်နှင့်တင် မကတော့ဘဲ ထိုင်နေရာက ထရပ် လိုက်ကာ...

"ငါ့ကြောင်တွေက ငါပြထားတဲ့ နေရာမှာ ပဲ အညစ်အကြေး စွန့်တာ၊ သူတို့ အခန်းမှာ ပဲ သူတို့ နေတာ၊ နံတယ်ထင်ရင် နင် အဲဒီအခန်းနားမသွားနဲ့ "

မမသီးသီးဆီက အသံမာမာထွက်လာလျှင် စိုင်စိုင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ အကြီးမ သိသည် ။ ပိုမိုဆိုးရွားသော ဂူးတူးဝါးတား အသံကျယ်ကြီးတွေ တမင်လုပ်ကာ...

"ကြုံဖူးပေါင်၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကြောင်တွေချည်း တစ်ခန်းထားရတယ်လို့ ၊ ပိုက်ဆံရှိ သူဌေးများကတော့လည်း တယ်ချဲ့နိုင်ကြသကိုး၊ အင်း... ဝဋ်ရှိတော့လည်း ကြောင်သန်းကိုက်လည်း ငြိမ်ခံနေရမှာ ပါပဲ"

"စိုင်စိုင်ရယ်၊ ငါလည်း လာ လာပြီး ကြောင်တွေ ဘီးစိပ်တိုက်ပေးနေတာပဲ၊ ကြောင်တွေက သန်းမရှိပါဘူး"

ကြာရင် သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် မလွယ်တော့ဘူးဆိုတာ အတွ

င်းသိမို့ အကြီးမက မြန်မြန် ဝင်ပြီး လေပြေထိုးသည်။ ။

"ဒါဆို ဆိုင်တာပဲ ပြောမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ကြောင်တွေများ လာတာ နှင့် စနက်ပဲ အကြီးမ၊ နင်ပဲ ခေါ်ခေါ်လာတာ"

"ကြောင်တွေက ပိုင်ရှင်မဲ့"

"သွားစမ်းပါ၊ ဟို အကျားတစ်ကောင်တုန်းက သန်းဦးညီမဆီက အတင်းယူလာတာ၊ အနက်ကြီးတုန်းက နင့်ကိုပေးလိုက်လို့ သဉ္ဇာတို့ အိမ်မှာ အချင်းချင်း ရန်တောင်ဖြစ်ရတယ်၊ အခု အဖြူလေးက မနေ့ကပဲ မော်လို့ဆီက နင်သွားဆွဲလာတာ"

အကြီးမက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ရင်း စိုင့်စိုင့်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မသီးကို ဖားချင်ရင်လည်း တော်ရုံပေါ့ဟာ"

"ဟား... ဟား၊ ကြောင်လာပေးလိုက်၊ ကျေးဇူးပဲ ယောက်မလေးရေ ဆိုရင် ပျော်ပြီး ပြန်သွားလိုက်"

"စိုင့်စိုင့်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ"

"ဟိုး... ဟိုး၊ ရှက်သလိုတွေ ဘာတွေဖြစ်မနေပါနဲ့ ၊ ငါက အဲလိုပြောတော့ ငါ့ဘက်ပဲ ငါယက်ပြောသလိုလို၊ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးနော်၊ အားလုံးအသိ၊ မသီးကလည်း ငါ့ကို ခေါင်းထဲ မရှိပါဘူး၊ သူ့မောင်ကိုပဲ ပြောတာပါ"

"စိုင့်စိုင့်... အဲလို ခွဲခြားခွဲခြားတွေ မပြောပါနဲ့ "

နာကြည်းရိပ်သန်းလာသော မျက်နှာပေးကြောင့် အကြီးမက စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေး ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။ စိုင့်စိုင့်စကားတွေဟာ အကြီးမ

နားရွက်ထဲ သံပူရည် လာလောင်းနေသလိုပဲ။ စကားလုံးတိုင်း စေ့တာ ကြမ်းတမ်းခက်ရှပြီ၊ ညှာတာခြင်း ကင်းမဲ့လို့ ပဲနေသည် ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝကိုပဲသူ စိတ်ပျက်သလိုလို၊ နာကြည်းသလိုလို ဖြစ် လာဆိုရင် သူ့စကားတွေ ကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားနေရ နေရ ချက် ချင်းပဲ ပျော့ပြီး ချော့ရတော့တာပဲ မဟုတ်လား။

"ပြောစမ်း... နင့်ကြောင်တွေရဲ့ အမိပွာယ်"

ရုတ်တရက် သူ့အကြောင်းကနေ ကြောင်အကြောင်း ပြန်ရောက်သွားပြန်သည် ။ အကြီးမက ခေါင်းကိုပဲ အသာယမ်းခါပြလို က်သည် ။

"အေး... ငါ့ဘာသာငါလည်း သိနိုင်တာပဲ၊ အဲဒီကျမှ နင်သိမယ်"

"နင် ဘယ်လိုလုပ်လို့ ရမလဲ"

"တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖမ်းသတ်စားပစ်မှာ ပေါ့"

ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်တတ်သူမို့ အကြီးမ မျက်လုံးလေးဝိုင်းအောင် လန့်သွားတာ ကို စိုင့်စိုင့်က ဝမ်းသာအားရ ရယ်နေရင်းက...

"အဲဒီလို မလုပ်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား"

"အင်း"

"အဲဒါဆို ငါ့ကို နှစ်ရာလောက် ပေးစမ်း"

အကြီးမက စိုင့်စိုင့်ကို မျက်စောင်းလေးရွယ်လိုက်တာ ဧည့်ခန်းမှာ ထားခဲ့သော လွယ်လာ သည့် သားရေအိပ်ကြီးဆီ လျှောက်လာခဲ့ရင်း...

"နောက်ဆုံးကျတော့ ဒါပါပဲ"

စိုင့်စိုင့်က အကြီးမ လှမ်းပေးလိုက်သည့် နှစ်ရာတန်အသစ်စက်စက်

လေးကို ဒေါင်လိုက် ချိုးလိုက်ကာ အကြီးမခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြီး...

"နင်က အဲဒါတွေ လိမ္မာတာ၊ ဒါကြောင့် ငါကလည်း နင်သိချင်တာ ပြောပြရဦးမှာ ပေါ့၊ ဘာမှ မပူနဲ့ သိလား၊ ဟိုကောင် 'ခူး'က ငါနဲ့ တခြားစီပဲ၊ သူ့မှာ ဘာရည်းစားမှ မရှိသေးဘူး၊ နင် စိတ်အေးအေးသာနေ"

အကြီးမက ဧည့်ခန်းက ဆက်တီတွေပေးတင်ထားသည့် အသည်းပုံ မှီအုံးလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ စိုင့်စိုင့်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ။

"ဟား... ဟား... ဟား၊ ကြောင်တစ်ကောင် လာပေးလိုက်၊ ငါနဲ့ ခူးနဲ့လည်း မဖြစ်ထွန်းသေးပါလားလို့ စိတ်ဓာတ်ကျလိုက်၊ ပေးပြီးသားကြောင်တွေ ရေကြည့်လိုက်၊ စိတ်ဓာတ်ကျလိုက်"

အကြီးမက လက်ထဲက မှီအုံးလေးနှင့် စိုင့်စိုင့်ကို အားကုန်ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။ ။ ခုနပဲ သူပြောသလို ပေးပြီးသားကြောင်တွေ ရေကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်ထားခဲ့တာဆိုတော့ ငိုချင်လျက် လက်တို့ ဆိုသလို တရှုပ်ရှုပ်လေး ဖြစ်လာပြီးမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်း တဟီးဟီး အော်ငိုလိုက်မိသည်။ ။

"ဟာ... တကယ်ငိုတယ်ဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခက်တာပဲ"

"နင် သွားရေကြည့်... သွားရေကြည့် သိလား၊ ကြောင်တွေကို နင် သွားရေကြည့်"

"ငါ ရေထားပါတယ်ဟာ၊ နင် အခုလာပို့တာပါနဲ့ ဆို ဆယ့်နှစ်ကောင်"

"

အကြီးမက ရှိုက်သံစဲသွားကာ စိုင့်စိုင့်ဘက် အလန့်တကြားလေး မော်ကြည့်ပြီး...

"နင် ရေထားတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ လဲ"

"များ လွန်းလို့ ပေါ့ဟ၊ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ရေထားမိတာ၊ ဘာလို့ လဲ၊ နင် မေးပုံကြီးက ကြောင်နဲ့ ငါပဲ ပတ်သက်သလိုလို"

အကြီးမက စိုင့်စိုင့်ကို စူးစူးရဲရဲလေး စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

"အဲဒီ ဆယ့်နှစ်ဆိုတဲ့ ဂဏန်းကို အသေအချာ လက်ချိုးရေပြီး စဉ်း စားကြည့်ဦးလေ"

"ဟာ... အချိန်မရပါဘူးဟာ၊ လက်ချောင်းလည်း မလောက်ဘူး နင့် ဆီက နှစ်ချောင်း ချေးနေရဦးမယ်၊ ချေးရတာတွေ များ လွန်းလို့ မချေး လည်း ရတာတွေကို ချေးမနေချင်တော့ဘူး၊ ငါက ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆပ် နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ နင် လက်ပြတ်ကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ခုတောင် အချိန် တော်တော်ပုပ်သွားပြီ၊ နင့် နှစ်ရာမျက်နှာကြောင့် ငါ ဒီလောက်သ ည်းခံနေတာ၊ သွားမယ်"

နုတ်ခမ်းကလေးကို ပြတ်မတတ်ကိုက်ရင်း အငိုတန့်မျက်ရည်စဲကာ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ အကြီးမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည် ။

မနေ့ကမှ မင်းကို ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်တဲ့ သက်ဝေကိုပါ လက်ချိုးရေပြီး ထည့်တွက် လိုက်ရင် ဆယ့်နှစ်ဆိုတဲ့ အရေအတွက်ဟာ ဘာကိုညွှန်းသလဲဆိုတာ မင်း သိသွားမယ် စိုင့်စိုင့်။

မမသီးသီးကတော့ သူ့ဘာသာ နာမည်တွေ မှ ညှိချင် မှ ညှိထားလိမ့် မယ်။ အကြီးမအဖို့ ကတော့ ဒီနေ့ယူလာခဲ့တဲ့ ကြောင်အဖြူလေးရဲ့ နာမည်က သက်ဝေပဲ။ ဒီလိုပဲ ရှေ့ရှေ့က ကြောင်ကလေးတွေကိုယ်စီ ရှိကြတယ်လေ။

"ဇီဇာကြောင်လွန်းတဲ့ သူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဇီဇာကြောင် တတ်မှန်း သူများ တွေ သိမှာ သိပ်ဆိုးတယ်တဲ့ ၊ အထူးသဖြင့် ကောင်မ လေးတစ်ယောက်သိမှာ ပိုပြီးစိုးတယ်"

"မမသီးသီး... ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

ခပ်မှန်မှန် ခပ်လေးလေး စကားပြောတတ်မြဲ ဒူး၏ လေသံက ခုလည်း ခပ်မှန်မှန် တိုးတိုးလေး။ သီးသီးက ချစ်စရာကောင်းသည့် မောင်လေးမျက်နှာကို ခိုးကြည့်လိုက်ပြီး..

"အမှန်တော့ အဲဒီလူငယ်ကလေးက လိမ်ညာနေတာပါ။ သူနဲ့ သူချစ်တဲ့ ကောင်မလေးတို့ အတူတူနေကြတဲ့ အခါ ကောင်မလေးကို မခိုင်းရက်တိုင်း သူချည်းအလုပ်တွေ ကျုံးလုပ်နေရင် ပတ်ဝန်းကျင်က အပြစ်ပြောကြမှာ စိုးလို့ ခုကတည်းက သူများ လုပ်ပေးရင်ပဲ မကြိုက်နိုင်သလိုလို၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သလိုလို ဟန်ဆောင်ထားရတာ"

ဒူးက မမသီးသီးကိုကြည့်ပြီး တဟက်ဟက် ရယ်ချလိုက်သည် ။

"လူဆိုတာ နှစ်ရှည်လများ ဟန်ဆောင်လို့ မရဘူးဗျ၊ တစ်ကွက်မပေါ်တစ်ကွက်တော့ ပေါ်မှာ ပဲ"

"အေးလေ... အဲဒါကြောင့် ဘယ်နေ့ပေါ်မလဲဆိုတာ မမက စောင့်ကြည့်နေတာ"

ဒူးက ပင်ကိုဟန် ခပ်အေးအေးအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းရယ်နေရင်း

က ခေါင်းအုံးစွပ် လဲလှယ်သည့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။ ။ ခူး
ခုတင်ပေါ် ကြောင်က တက်သွားလျှင် ပိုတောင်ဆိုးသေး။ အိပ်ရာခင်း၊
ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ အားလုံး အသစ်လဲပစ်ရမှ ကျေနပ်နေတတ်သည်။ ။

ဆူညံပူညံခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ သူ့ဘာသူ အသစ်လဲနေတတ်တာကိုပဲ
သီးသီးက ချစ်မဝ ဖြစ်ရတာ။ ဇီဝကြောင်တတ်ပေမယ့် အဲဒီ ဇီဝကြော
င်မှုက တခြားလူတွေကို အလုပ်ပိုမှ မဖြစ်စေဘဲ။

စိုင့်စိုင့်သာ ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် အော်ဟစ်နေတော့မှာ ဆို
တာ သိထားတော့ ခပ်အေးအေးနှင့် အပူမပေးတတ်သည့် ဒီမောင်လေး
ကို အချစ်ပိုမိတာ ဆန်းသလား။

စိုင့်စိုင့်နှင့်က ဖအေတူမအေကွဲမို့၊ ခူးနှင့်က အရင်းချင်းမို့ မဟုတ်ရပါ
ဘူးလေ။ စိုင့်စိုင့်ဆိုတာ လေးကိုလည်း အိမ်ရောက်စက အသနားပိုကာ
ချစ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသေးတာပဲ။

သီးသီးက လက်မောင်းက အမာရွတ်လေးကို ယောင်ယမ်းစမ်းလိုက်
မိပြီ၊ ပခုံးလေး စုံတွန့် လိုက်မိသည်။ ။

ကိုယ့်မှာ တော့ ကိုယ့်အိမ်ကို မျက်နှာငယ်နှင့် တက်လာရသည့် မော
င်ကလေးဟူသည့် အမြင်ဖြင့် သူ့ကို ဖေးမ၊ပြီး လှမ်းဖက်လိုက်မိပါတယ်။
သင်းက အရွယ်နှင့်မျှမလိုက်အောင် အသံပြကြီးနှင့် ကျုံးအော်ပြီး ကုန်
တိုက်ထည့်လိုက်တာ။ အဲဒီနေ့က သီးသီးရာ မာမိပါ မျက်ရည် ပြိုင်တူကျ
ရပြီး စိုင့်စိုင့်နှင့်လည်း အနေစိမ်းခဲ့တော့တာ ဖြစ်သည်။ ။

"မမသီးသီး... ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ ပဲ အချိန်
တွေကုန်လွန်ပြီး အပျိုဟိုင်းကြီး ဖြစ်နေတော့မှာ "

"ရတယ်လေ၊ မမက မောင်လေး အခြေကျပြီးမှ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ပြန်

စိတ်ဝင်စားမှာ ၊ အချိန်မနှောင်းနိုင်သေးပါဘူး။"

"ကျွန်တော်ရော၊ စိုင်းစိုင်းရော နှစ်ယောက်စလုံးကို စောင့်မယ်ဆိုရင် အချိန်နှောင်းဖို့ က ကျိန်းသေပေါ့"

"စိုင်းစိုင်း... ဟင့်အင်း၊ စိုင်းစိုင်းတော့ဖြင့် ထည့်မပြောပေါင်"

"မသီးက ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ၊ စိုင်းစိုင်း ကြားသွားရင် ပြဿနာဖြစ် နေဦးမယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသီးပြောပုံက ခွဲခြားသလို ဖြစ်နေတယ်"

သီးသီးက မျက်နှာတည်သော ခူးကလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဘာစကားကိုပဲ ဆိုနေနေ တစ်လုံးချင်း ခပ်အေးအေးနှင့် သံမှန်ကလေး။ ရုပ်ကလေးကလည်း တည်တည်တံ့တံ့နှင့် အပြောင်းအလဲ အလှုပ်အရှား သိပ်မရှိလှပါ။

စိုင်းစိုင်းနဲ့ များ ကွာပါ။ အမြွှာဟု ထင်ရလောက်အောင် တစ်ရပ်တည်း ထွက်နေလျက်ကကို အသားအရေချင်းကျတော့ မိုးနဲ့ မြေလောက်ကို ကွာတာ။ အချိန်ပိုင်းလေး တစ်ခုအတွင်းမှာ လေးငါးရစ်မျိုးလောက် အနေအထား ပြောင်းတတ်သည့် စိုင်းစိုင်းမျက်နှာကို ခူးမျက်နှာကလေးနှင့် ယှဉ်ကာ သီးသီးက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ မနှစ်မြို့နိုင်ပေ။

ခူးကတော့ သူ့အပေါ် မကောင်းမှန်းသိလျက်နဲ့ ကို စိုင်းစိုင်းအပေါ်မှာ အချစ်မပြယ်ရှာတာ။

"ငါက ခွဲပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ စိုင်းစိုင်းက ဒီလောက် ရည်းစား ပေါက်သောက်နဲ့ ကနူးလား နက်ဖြန်လား အိမ်ထောင်ကျတော့မယ့် ကောင်ပဲ၊ သူတော့ စောင့်စရာ မလိုပါဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ"

"ပြောပြန်ပြီ မမသီးသီးက"

သီးသီးက ပခုံးလေးတွန့်ရင်း ခူး အိပ်ရာခင်းလေးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆွဲဆန့်ပေးလိုက်ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အခန်းဝ အရောက်မှာ တစ်ချက်ပြန်ငဲ့ကြည့်တော့ ခုန သီးသီး ဆွဲဆန့်ပေးခဲ့သည့် အိပ်ရာခင်းထောင့်စွန်းကို တဖျပ်ဖျပ်မြည်အောင် ခါထုတ်ပစ်နေတာ တွေ့ရလေ သည်။ ။

ဟုတ်သားပဲ။ သီးသီးက ကြောင်ကိုင်းထားတဲ့ လက်ကြီးနဲ့ ။ သီးသီးလှမ်းကြည့်တာ မြင်သွားရင် အဲသ ခူးကလေး သူ့လုပ်ရပ်အတွက် အားနာလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့တာမို့ မမြင်ချင် ယောင်ပဲ ဆောင်ကာ ဆက်ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။ ။

မသီး ထွက်သွားတော့ ခူးက အိပ်ရာဖုံးကို ခေါက်ချိုးလေး အသာပြန်လှန်ကာ အိပ်ရာထက် လှဲချလိုက်သည်။ ။ ဒီအချိန်ကြီး အိပ်ရာထဲ လှဲနေခြင်းမျိုးကို စည်းစနစ်ကျတတ်မြဲ ခူးက ဘယ်သောအခါမှ ပြုလုပ်တတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။

ခုတော့ မသီး စကားတွေကြောင့် ခူးက စဉ်းစားတွေဝေချင်တာတွေ ရှိလာသည်။ ။

မမသီးသီး ပြောသွားသည့် 'ကောင်မလေး'ဆိုတာ အကြီးမကို ရည်ညွှန်းမှန်း ခူးက သိနေသည်။ ။ သူ့အောက်က ပေါက်စနီ ပေါက်စန မောင်ငယ်လေးတွေကြောင့် နာမည်ရင်းပျောက်ကာ အကြီးမရယ်လို့ တွင်နေရပေမယ့် သူကလေးကလည်း ကလေးမလေးပုံစံမှာ ပဲရယ်လို့ တွင်နေရပေ မယ့် သူကလေးကလည်း ကလေးမလေးပုံစံမှာ ပဲ ရှိနေသေးတာ ဖြစ်သည်။ ။

ခူးက အပြုံးလေးတစ်စနှင့်အတူ လှဲနေရာက ထထိုင်ကာ ခုတင်

ဘေး စားပွဲလေးပေါ်မှ ကြိုးမဲ့ ဖုန်းကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ နူး အခန်းတည့်တည့်က ကြည့်ရင် အကြီးမတို့ အိမ် အပေါ်ထပ် တက်သည့် လှေကားထောင့်ချိုးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ။ အဲဒီထောင့်ချိုးမှာ က စင်ပိန် ရှည်လေးတစ်ခုနှင့် ဖုန်းတစ်လုံး တင်ထားသည် လေ။

နူး ကံကောင်းရင်တော့ ဖုန်းလာကိုင်သူဟာ အကြီးဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒီထက် ထပ်မံကံကောင်း ရင်တော့ တစ်အိမ်လုံးအနံ့ရှိနေတဲ့ လိုင်းခွဲဖုန်းတွေကို မကိုင်ဘဲ ဒီလှေကားထောင့်ချိုးကွေ့က ဖုန်းကို လာကိုင်လိမ့်မည်ပေါ့။ ။

မှန်ပြတင်းကို ကာရံထားသော လိုက်ကာရှည်ကြီးနောက်က ကွယ်ရပ်ပြီး ကြည့်နေရင်း နူးက ခပ်အေးအေးတစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ။ အကြီးမလေး လာကိုင်ပြီလေ။

ထဘီတိုတိုဝတ်ကာ လက်ထဲက အဝတ်စုတ်တစ်ခု ကိုင်ထားတာ မြင်ကတည်းက သင်းကလေး ကြမ်းတိုက်နေပြန်ပြီဆိုတာ နူး သိလိုက်သည်။ ။ ဒီအကြီးမ တစ်ယောက်ဟာ အိမ်မှာ လည်း ခိုင်းစရာအလုပ်သမားတွေ ပြည့်နေလျက်က အိမ်က ကြမ်းကိုတော့ ကိုယ်တိုင် ပြောင်အောင် တိုက်နေရမှ ကျေနပ်တတ်သူ။

"အမိန့်ရှိပါရင်"

နူးက တိတ်တိတ်ကလေး နေလိုက်သည်။ ။

"ဟယ်လို...အမိန့်ရှိပါ"

"လေသံက နည်းနည်း စိတ်တိုသံစွက် လာပြီ။ နူးက ဖုန်းထဲသို့ လေမှုတ်ထည့်လိုက်သည်။ ။ ဂျူးခနဲ လေသံကို ယောင်ယမ်းကြောက်ရွံ့ကာ ဖုန်းခွက်နှင့် နားရွက် ကွာသွားတာကို နူးက ကျိတ်ရယ် နေမိပြန်သည်။ ။

အကြီးမ မျက်နှာကလေးက စိတ်တိုရာမှ ဇေဝဇဝါအသွင်သို့ ပြောင်းလာ
ကာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သန်းလာတော့သည်။ ။

"ဌး"

အကြီးမဘက်ကလည်း ပြန်ပြီး လေမှုတ်ထည့်သည်။ ။ ဒူးက ဖုန်းကို
လက်နှင့်အုပ်ကာ ကျိတ်ရယ်နေရာက လက်ခွာပြီး ထပ်မှုတ်လိုက်ပြန်သ
ည်။ ဒီနောက်မှာ တော့ အကြီးမက ဒူးတို့ နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် ဖြ
စ်နေကြတော့သည်။ ။

"ကဲ... တော်ပြီဟာ စိုင်စိုင်၊ ငါ့မှာ လေလည်း ကုန်သေး
အလုပ်လည်း ပျက်သေး၊ ငါ ကြမ်းတိုက်နေတာဟ"

ဒူးက သက်ပြင်းတစ်စနှင့်အတူ ဖုန်းခလုတ်လေးကို ဖိနှိပ်ချလိုက်သ
ည်။ ။ မျက်စောင်းထိုး ဆောင့်အောင့်ကာ လှေကားပေါ် ပြန်တက်သွားပုံ
ကို ကြည့်နေရင်းက အကြီးမ ဦးနှောက်ထဲ စိုင်စိုင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိသ
လားဟု ပြန်တွေးနေမိသည်။ ။

ဒီလို ဗရွတ်ရွတ်တ ပေါက်ကရတွေဆို စိုင်စိုင်လို့ ယူဆထားမိလို့ လ
ည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲနော်။ ဒူးက ဖုန်းခလုတ်လေးတွေကို ဒုတိယအကြိမ်
ထပ်နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"စိုင်စိုင် ငါအလုပ်မအားဘူးလို့ ပြောနေတယ်နော်"

ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီးပြီးချင်းမှာ ကျုံးအော်လိုက်သံက ဒူးနားထဲ ဝ
င်ရောက်လာသည်။ ။

"ငါပါအကြီးမရယ်၊ စိုင်စိုင် မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟာ... ဒူး"

ပြောရင်း အကြီးမ မျက်လုံးကလေး မျက်လွှာလှန်တက်ကာ
ဒူးအခန်းမှန်ပြတင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ဒူးက လိုက်ကာအကွယ်မှ
ထွက်ကာ လက်ပြလိုက်ရင်း...

"အကြီးမ၊ ကြမ်းတိုက်နေတာလား"

"အင်း"

"ငါ့ကြမ်းတွေ အရောင်မလက်တော့လို့ ဟ၊ လာတိုက်ပေးစမ်းပါဦး"

"အောင်မာ... လူကိုများ သူ့အစေအပါးကျလို့ ၊ နင် ဒါမျိုးတွေ ဘယ်
တုန်းက ပြောဖူးလို့ လဲ၊ နင့်အစ်ကိုအတုတွေ လိုက်ခိုးမနေနဲ့ ၊ ငါ့အမြင်
ကတ်ရတဲ့ အထဲ နင်ပါ ပါသွားမယ်"

ဒူး ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ ဒူး နှင့် စိုင်စိုင် အကြီးမ ဘယ်သူ
ကိုပိုသည် ဆိုတာ ဘေးလူတွေ သိမသိတော့မသိ။ ကံယကံရှင် ဒူးက
တော့ ကောင်းကောင်း ကြီး ရိပ်စားမိနေတာပဲ။ ဗရွတ်ရွတ်တနှင့် အ
ကောင်းတစ်စက်မှ မပြောသော စိုင်စိုင်ကို ခပ်အေးအေးနှင့် ခပ်မှန်မှန်
နေတတ်သော ဒူးထက် အကြီးမက ပိုပြီး ရင်းနှီးခင်တွယ်တာ တွေ့ရ
တော့ မိန်းကလေးများ ၏ ရင်တွင်းစိတ်ကို ဒူးက အံ့ဩကာ စူးစမ်းလေ့
လာချင် လာရသည်။

"စိုင်စိုင် အိမ်မှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း... မိုးလင်းတည်းက မရှိတာ"

"အပိုတွေ၊ ခုနပဲ ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးပြီးပြီ"

ဒူးက နှုတ်ခမ်းလေးကို စုချွန်ကာ ဖုန်းခွက်ထဲ လေမှုတ်ထည့်ပြလိုက်
သည်။

"ဟယ်... နင်"

ဒူးက ခပ်အေးအေး တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နင် ပေါနေတယ် ဟုတ်လား ဒူး၊ ငါ့မှာ ဖြင့်
စိုင့်စိုင့် မှတ်လို့ "

"ငါလည်း ပျင်းတာပေါ့ အကြီးမရယ်၊ နင့်ကို စခွင့်မရှိဘူးလား"

"သေလိုက်ချင်တယ်နော်၊ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး
တစ်ပုံစံတည်း ဆိုရင်တော့ ငါ စောစောစီးစီး သေထားလိုက်ရင် အေးမ
ယ်ထင်တယ်"

"စောစောစီးစီးသေမယ့်အစား ငါ့ကြာဆံစက်က ကြာဆံလေး ကြော်
စားပြီးမှ သေပါလား အကြီးမရဲ့ "

အကြီးမရယ်သံက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ထွက်လာသည်။ ။ ဒူးအ
သံက နောက်ပြောင်နေတာ တောင် ခပ်မှန်မှန် ခပ်လေးလေး။ သူ့စကား
တွေထက် သူ့လေသံက ပိုပြီး ရယ်နေရတာ။ ပြောပုံ ကလည်း စိုင့်စိုင့်က
ကြားသွားရင် ဒေါသထွက်ဦးတော့မည်။

ကြာဇံကြော် အသေအလဲ ကြိုက်တတ်သည့် စိုင့်စိုင့်တစ်ယောက် 'စီး
ပွားရေးပဲ လုပ်ချင်ပါ သည် 'ဟု သူ့အဖေကို ပူဆာကာ ပါးစပ်နှင့် ကြာဆံ
စက် ထိုင်တည်နေတာ ကြာလှပြီ စိုင့်စိုင့် ကြာဆံစက်က သူတို့ အိမ်မှာ ရ
ယ်စရာဖြစ်နေပုံရသည်။ ။

"စိုင့်စိုင့် ကြားရင် နင် သေနေဦးမယ်"

"သေပါလိမ့်စေလေ၊ နင်လည်း သေတော့မှာ မဟုတ်လား တူတူပေါ့

"

"အမယ်... စကားက"

ဒူးက ပါးစပ်စေ့ပြီးရင်း 'စကားက ဘာဖြစ်သလဲ အကြီးမရယ်'ဟု မေးလိုက်သည်။ ။

"တော်ပါပြီဟာ ဒူး၊ ဒီမှာ ဖြင့် မောနေရတဲ့ အထဲ"

ပြောပြောဆိုဆို အကြီးမက အဝတ်စုတ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကို မြှောက်ကာ တံတောင်ဆစ် ဖြင့် နဖူးမှ ချွေးတို့ ကို သုတ်ထည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ... ဟာ... အကြီးမ လက်ပြန်ချ၊ ကျွတ်"

အကြီးမက အလန့်တကြားနှင့် လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ချကာ ခြေထောက်ပါ တစ်ဆက်တည်း ဆောင့်လိုက်မိရင်း...

"ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ"

"ကြမ်းတိုက်ဝတ်ကြီးက နင့်မျက်နှာနား ဝဲသွားတာ ထိတော့မယ်"

"ဘာဖြစ်သလဲဟဲ့၊ ငါတောင် မရွံတာ နင်က ကြားက ဝင်ရွံခံနေရသေးလား"

"အမှုန်အမွှားတွေ၊ ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ မျက်နှာနားရောက်တာ မကောင်းဘူးပေါ့ အကြီးမ ရယ်၊ ပြီးတော့လည်း "

"ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

ဒူးက ဖုန်းကို ဆက်မပြောဘဲ အကြီးမ ရှိရာသို့ စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် အကြီးမက အသံမထွက် ဘဲ "ပြောလေ"ဟု မေးဆတ်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

"နင် လက်ပြတ်၊ ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီတွေ မဝတ်ပါနဲ့ လား"

ပြောပြီးမှ အကြီးမ ရှက်သွားနိုင်သည် ဆိုတာကို ခူးက အသိဝင်လိုက်မိသည်။ ။ သို့သော် အကြီးမ ပုံစံကတော့ ရှက်သွားပုံ တစ်စက်မှ မပြဘဲ...

"လွတ်လပ်တယ်ဟ၊ ပြီးတော့ စိုင့်စိုင့်ကလည်း ပြောထားသေးတယ်၊ နင့်လက် ပိန်ညောင်ရိုး လေးနဲ့ လက်ပြတ်တွေဝတ်တာ အမြင်ကတ်စရာ လေးတဲ့ "

"အဲဒါနဲ့ ပဲ နင်က..."

"အေး... ဟီဟီ... အမြင်ကတ်စရာ ဆိုတာရဲ့ နောက်မှာ 'လေး'ထည့်ထားကတည်းက တကယ် အမြင်မကတ်လို့ ပေါ့ မောင်ခူးရဲ့ "

ခူး သက်ပြင်းချလိုက်မိတော့သည်။ ။ ဇီဇာကြောင်တယ်ပဲဆိုဆို ကိုယ်နှင့် ခင်မင်သော ကလေးမလေးများကို လက်ပြတ်၊ ချိုင်းပြတ်ကျယ်အင်္ကျီများ နှင့် ဘယ်လိုမှ မမြင်ချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် အကြီးမ ဆိုသော ကလေးမလေးကိုပေါ့။ သို့သော် ကိုယ့်ဆန္ဒတွေ ခဝါချရတော့မည်မှန်း တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ပင် သဘောပေါက်လိုက်ရပြီလေ။

"အကြီးမ... နင် စိုင့်စိုင့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက် ခင်တွယ်ရသလဲ"

အကြီးမက ခူး စကားကြောင့် လက်ကလေးကိုက်ပြီး ခဏ တွေဝေသွားသည်။ ။ ပြီးမှ ...

"ငါ့က သူ့ကို သနားတာ"

"သနားတာ... နင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ငါတို့ က သူ့ကို ဘာလုပ်နေလို့လဲ"

"ဟင့်အင်း... နင်တို့ က ကောင်းပါတယ်၊ မကောင်းတာက သူပါ၊ အဲဒီလို မကောင်းနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုပဲ တွေးတွေးပြီး ငါက သနား

တာ"

ဒူးအတွက် ပြန်ပြောစရာစကား ရှားသွားရသည် ။

"ငါနဲ့ ငါ့မောင်လေးတွေနဲ့ လည်း ဖအေတူ မအေကွဲတွေပါပဲ ဒူးရယ်၊ ငါ့မောင်လေးတွေက အနေအစား ချောင်ချောင်နဲ့ အများကြီး နေပျော်ပါတယ်"

"စိုင့်စိုင့်လည်း နေတတ်မယ်ဆိုရင် နေပျော်စရာရှိသားပဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူက မနေတတ်ဘူးလေ၊ စိုင့်စိုင့်က ငယ်ငယ်ကတည်းက Problem Child (ပြဿနာနှင့်ကလေး)လေးဆိုတာ ငါတို့ တွေ နားလည်ကြရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒူးနဲ့ စိုင့်စိုင့်နဲ့ ဟာ လပိုင်းလောက်ပဲ ခြားပြီး လူ့ဘဝထဲသို့ ရောက်လာကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝအကျိုးပေးကတော့ မတူကြ ဘူး၊ ဒုတိယမိန်းမ ဖြစ်ရတဲ့ ကြားထဲ သူ့အမေက စောစောစီးစီး ဆုံးသွားပြန်သေးတယ်ဆိုတော့..."

"တော်ပါတော့ အကြီးမရယ်၊ ဒါတွေ ငါတို့ လည်း သနားတာပဲ"

"ငါ့ကို နားလည်ပါ ဒူးရယ်၊ စိုင့်စိုင့်ကိုတော့ နားလည်ပါလို့ မပြောချင်ဘူး၊ ငါကသာ သူ့ကို နားလည်နေရတာ။ သူက ငါ့ကို နားမလည်ဘူးဟ"

စိုင့်စိုင့်ကို နားလည်နေသော အကြီးမကို ဒူးက တစ်ဖန်ပြန်ပြီး နားလည်ပေးရပေဦးမည်။ စိုင့်စိုင့်ကို နားလည်နေသော အကြီးမကို စိုင့်စိုင့်ဘက် ပြန်ပြီး နားလည်မပေးနိုင်သလို ဒူးကိုလည်း အကြီးမက ဘယ်နည်းနဲ့ မှ နားလည်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဒူး သိလိုက်ရသည် ။

"ဒါပါပဲ အကြီးမ၊ နင် လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့ လေ"

ဒူးစကားကြောင့် ခုနက အနည်းငယ်ငြိမ်သက်သွားသော အကြီးမ ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာကာ ...

"အိုကေ... ဒူး၊ ဟာ... မစီ သံပုရာရည်လာပို့ပြီ၊ မောနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ သောက်ပါဦးလား ဒူး"

"ဟာ... အကြီးမ၊ ကျွတ်... လက်ပေကြီးနဲ့ ကွာ"

ဒူး စကားက နောက်ကျသွားကာ အကြီးမက ဖုန်းချသွားလိုက်ပြီး သံပုရာဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ တဝှတ်ဝှတ် မော့သောက်နေတော့သည်။ ။

နေရောင် အနည်းငယ်ဝင် လာပြီဖြစ်သည့် မှန်ပြတင်းကို လိုက်လာဖြင့် အဆုံးထိ ဆွဲစေလိုက်ရင်း လိုက်ကာကွယ်မှာ ပင် ဒူးက ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"ဇီဇာကြောင်တတ်လွန်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာမှ အမှူးမထားဘဲ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါလိုက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လာတော့ ဇီဇာကြောင်မှုတွေကို လျှော့မှန်းမသိ တဖြည်းဖြည်း လျှော့ကြည့်ရတော့မယ်တဲ့ "

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးလိုက်မိသည့် အတွေးစ အချို့က မမသီးသီး လေသံအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီး လှောင်ပြောင်နေလေတော့သည်။ ။

"ဒေါက်"

စားပွဲပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျလာသည့် စာခေါက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်မိရာ တစ်ဆက်တည်း စားပွဲဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် စိုင်စိုင်ကိုပါ မြင်သည်။ ။

အကြီးမက အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ညှပ်လက်စကြီးမို့ ရွဲ့စောင်းမသွားစေရန် သေချာထပ်ဖိ လိုက်ပြီး ညှပ်လက်စကို ဆက်ညှပ်နေလိုက်သည်။ ။ အကြီးမ အင်္ကျီညှပ်ရမည့် လမ်းကြောင်းနှင့် စိုင်စိုင် စာရွက်ခေါက်ကလေးက မလွတ်လေတော့ ညှပ်သွားရင်း တန်းလန်းမှာ စာလေးကို လက်ဖြင့် အသာ ယမ်းထုတ်လိုက်၏။

"အောင်မာ ... ရာရာစစ"

စိုင်စိုင်က ဒေါပွသွားပုံနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးထက် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အကြီးမက ညှပ်လက်စတစ်ကြောင်း အပြီးသတ်သွားသည် အထိ စောင့်နေပြီးမှ ...

"ပြီးပြီလား၊ ပြီးရင် ဖျက်တယ်"

"ဟယ်... ဟယ်... စိုင်စိုင်၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ အကျင့်မာလှချည်လားဟဲ့"

"စကားကို ထွင်ပြီးမပြောစမ်းနဲ့ ၊ ဘာလဲ အကျင့်မာတယ်ဆိုတာ အမိပွယ်မရှိဘူး"

"ရှိတယ်ဟဲ့... အကျင့်က ယုတ်မာတယ်ဆိုရင် ရိုင်းလို့ ၊ နင် ဘယ်လောက်ပဲ ပုပ်ပုပ် ငါ့ပါးစပ် က ခပ်ရိုင်းရိုင်းတွေ မထွက်ချင်လို့ ၊ သိပြီလား"

"သိပြီ... သိပြီ၊ အကျင့်မာတယ်၊ ဟာဟ... ရယ်စရာလေး"

"ရယ်မနေနဲ့ ၊ ငါအင်္ကျီညှပ်နေတာ ဘာလို့ ဖွပစ်တာလဲ၊ တစ်ထည်

ပေါ်တစ်ထည်ထပ်ပြီး မရွံ့အောင် မနည်းညှပ်နေရတာ၊ ခုတော့ သွားပြီ"

"နည်းတောင် နည်းသေး၊ နင့်အင်္ကျီကျတော့ ကောင်းစေ၊ ငါ့အင်္ကျီကျတော့ ပေယျာလကန်၊ ဒီလိုထားလို့ ရမလား"

အကြီးမက ညှပ်လက်စ အင်္ကျီခေါက်ကို ညီညာအောင် မနည်းလိုက်ပြန်ထပ်ကာ ခေါက်လျက် သားလေးအတိုင်း စက္ကူအိတ်လွတ်ကြီးထဲ ထည့်လိုက်လျက် စိုင်စိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။ ။

အဲဒီ စိုင်စိုင် တစ်ယောက်ဟာ နိုင်လို့ ရမှန်းသိသည့်လူတွေဆို ပိုနိုင်ချင်သည်။ ။ တွက်တတ် ချက်တတ်လိုက်တာကလည်း မိန်းကလေးပင် ရှုံးလောက်သည်။ ။ အို... သူ့အကြောင်းကတော့ တွေးကြည့်ရင် တစ်စက်မှ ကောင်းကွက်မရှိပါဘူး။ ရုပ်ကလေးတစ်ခု ထူးခြားကြည့်ကောင်းနေတာက လွဲရင် ဘယ်ဘက်ကမှ သုံးမရသည့် လူကလေးတစ်ယောက်ပဲ။

အကြီးမ တစ်မိမိမိ စိုက်ကြည့်ရင်း နစ်နစ်နာနာတွေ တွေးနေလိုက်သည်။ ။

"ကြည့်ကောင်းကောင်း နဲ့ စွတ်ကြည့်မနေနဲ့ ဟာ၊ နင့်ကို အဲဒီစာ ဖတ်ကြည့်စေချင်လို့ လာပြတာ၊ ဖတ်ကြည့်"

အကြီးမက စိုင်စိုင်မျက်နှာ ပြောင်စပ်စပ်ကြောင့် ရုတ်တရက် ရှက်လန့်တကြားလေး ဖြစ်သွားရပြီး စာကို ယောင်ကန်းကန်းနှင့် မြန်မြန် ကောက်ယူကာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ ။

"ချစ်တယ်"

"ဟာ... ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး"

စာရွက်ထဲက နှစ်လုံးတည်းသော စာလုံးလေးတွေကို ဖတ်အပြီးမှာ

အကြီးမ ရှက်သွေးက ငယ်ထိပ်ထိ တက်ကပ်နေတော့သည်။ ။ စိုင့်စိုင့်က စာရွက်ကလေးကို လုံးထွေးလိုက်သည့် အကြီးမ ပုံစံ ကို အံ့အားတသင့် ရှိနေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်ပုံနှင့် အားရပါးရ ရယ်နေတော့ သည်။ ။

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား၊ အမယ်လေး... ရယ်ရတယ် ဟေ့၊ ဗြ
... ဟား... ဟား၊ ထင်ရပလေ"

"စိုင့်စိုင့်"

အကြီးမက အသံတုန်တုန်ကလေးနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။ ။
ဒီလောက်ကြီး ရယ်နေလေတာကို ရှေ့တည့်တည့်ကြီးက ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ခံနေရတာ ဘယ်သူက ကြာရှည်ကြာများ သည်းခံနိုင်မှာ လဲ။ ပြီး
တော့ စိုင့်စိုင့် စကားတွေကလည်း ဆိုးရွားနေသေးသည်။ ။ အကြီးမ ငိုမဲ့
မဲ့လေး ဖြစ်ချင်လာရ၏။

"အကြီးမ... အထင်မမှားပါနဲ့ ဟာ၊ အဲဒီစာက ငါ့ကို ကောင်မလေး
တစ်ယောက်က ပေးလိုက်တာ"

"အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ငါ့လာပြနေတာလဲ"

အကြီးမက ရှက်ရှက်နှင့် တအားကြီး ကျူးအော်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဝဲချ
င်ချင် မျက်ရည်စတို့ က ခုမှ ပင် ပိုများ လာသယောင် ရှိလေသည်။ ။ စိုင့်စို
င့်တစ်ယောက် ကိုယ့်အပေါ် တစ်စက်မှ မကောင်းခဲ့တာ ရှေးအစဉ်အ
လာတွေ ရှိသော်လည်း ဒီတစ်ခါအတွက်ကိုတော့ အကြီးမက တကယ့်
ကို နာကျင်ချင် လာရသည်။ ။

စိုင့်စိုင့်ကတော့ အကြီးမ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို စိတ်မဝင်စားပြန်တော့ပါ။
စာကိစ္စပြောဖို့ သာ ဇောကြီးနေပုံဖြင့်...

"ဆိုင်တာပေါ့ဟ၊ အစ်မကြီးတော့ အမိအရာ ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊
ဟဲ... ဟဲ"

"ဘာရယ်"

"ဘာမှ မရယ်ဘူး၊ အဲဒါ နင့်ညီမ မိသူဇာလေးက ငါ့ကို ပြန်ကြားလို
က်တဲ့ ချစ်အဖြေလွှာ၊ ငဲ့... ငဲ့... ငဲ့"

"ဘာ... ဘာ... ဘာ"

သုံးလုံးဆင့် အော်ပစ်လိုက်သော အကြီးမလေသံက နောက်ဆုံးအ
လုံးမှာ တော့ တိမ်ဝင်သွားရ တော့သည် ။ ဒါတောင် စိုင့်စိုင့်က နားထဲ
လက်ညှိုးလေး အသာထည့်၍ ...

"အရသာပျက်လိုက်တာဟာ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါက အပျိုကြီးဖြစ်မ
ယ်လို့ ပြောတာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက သာယာညင်းပျောင်းသံလေးတွေနဲ့ ပဲ ပြည့်
စုံနေသင့်တာ၊ နင် ဒါတွေ နားမလည်သေးပါ ဘူး"

"စိုင့်စိုင့်... နင် သူ့ဇာကို..."

"မယုံမရှိပါနဲ့ ၊ ငါက မဟုတ်ဘဲ ဘယ်တော့မှ မကြွားဘူး၊
ပြန်ကြည့်ကြည့်ပါဦး၊ နင့်ညီမ လက်ရေးအစစ်ပါကွယ်"

အကြီးမ မျက်စိရှေ့က မြင်ကွင်းတွေက မှန်ဝါးလို့ သွားကြသည် ။
သေချာပါပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ခင် ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ
အကြီးမ မျက်ရည်ကျ ဖြစ်ဦးတော့မည်။ မြင်ကွင်းတွေ မှန်ဝါးကုန်လော
က်တဲ့ အထိ ပြည့်လျှံလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို အကြီးမ ဘယ်လိုခွန်အား
မျိုးနဲ့ မှ တားထားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။

အကြီးမက နောင်လည်း သိမည့်တူတူ မထူးတော့ပြီမို့ မျက်တောင်
ကို အသာခတ်ကာ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသော မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့

ကို လက်ခုံဖြင့် ခပ်တည်တည် သုတ်လိုက်သည်။ ။ ဇာတ်ပွဲထဲမှ လူရွှင်
တော်များ လောက်နီးနီး မျက်နှာပြောင်နေသော စိုင့်စိုင့်က အကြီးမ မျ
က်ရည်တွေ ကို အကြီးမ ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ မှ တားထားနိုင်တော့မှာ
မဟုတ်ပါ။

ဒါတောင် ခပ်အစ်အစ် လေသံနှင့်...

"အစ်မကြီး... ဘာဖြစ်လဲ၊ မျက်လုံးထဲ ပိုးကောင်ဝင်သလား"

"အပိုတွေမပြောနဲ့ စိုင့်စိုင့်၊ ဒါ မျက်ရည်ကျတာ အသိသာကြီး"

"ကျွတ်... တကယ် ပျော့တယ်ကွာ၊ တစ်ဆိတ်ရှိငို၊ တစ်ဆိတ်ရှိငိုနဲ့ ၊
အကြီးမ၊ နင် သိပ်ပျော့လွန်းတယ် ငါမကြိုက်ဘူး၊ ခုဟာကကော ဘာဖြ
စ်ရပြန်တာလဲ"

"ငါ ငိုတာ မဟုတ်ဘူး စိုင့်စိုင့်၊ မျက်ရည်ကျတာ"

"တူတူပဲဟာကို၊ ထွင်ပြန်ပြီ"

"မထွင်ဘူး၊ ငိုတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ပါ ပါတယ်၊ သိ
စိတ်နဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်၊ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုတာက
မသိစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်လည်း မပါဘဲ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာ
တာ"

"ရှုပ်လိုက်တာ၊ ကဲ... ထားပါ၊ မျက်ရည်က ဘာကြောင့် ကျရတာလဲ၊
သူများ တကာ မင်္ဂလာရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ "

အကြီးမက အဖြေရခက်သွားရပြီမို့ ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာကို
ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ အကြီးမ မျက်ရည်တွေရဲ့ အကြောင်းကို
အကြီးမကိုယ်တိုင် သိချင်နေခဲ့တာ ကြာပြီ စိုင့်စိုင့်။ မျက်ရည် ကျရခြင်း
တွေရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေဟာ စိုင့်စိုင့်နဲ့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့

တော့ ပတ်သက်နေ ရတာချည်းပဲ ဆိုတော့ ဒီအကြောင်းရင်းတွေကို စိုင့်စိုင့်သိလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲကွယ်။

မြန်လိုက်ကြတာ။ သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြတာ။ သုံးပတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ ပါ။ ဒုံးပျံခေတ်ဆိုတဲ့ ခေတ်တစ်ခေတ်လည်း သူ့ခေတ်ထဲက လူသားတွေကို သူကိုယ်တိုင် လက်ပြန်မြှောက်ယူရတော့မယ် ပုံပါပဲ။

"ကဲ... ပြောမှာ လား မပြောဘူးလားဟာ၊ စိတ်မရှည်လိုက်တာ"

အကြီးမက စိုင့်စိုင့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

"အကြောင်းရင်း တစ်ချက်ကတော့ သူ့ဇာကို ငါသနားတယ် စိုင့်စိုင့်"

"ဟား..."

စိုင့်စိုင့်က မကျေမနပ် အော်ထည့်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ထက်မှ ထကာ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ခါးထောက် ကိုယ်ရွဲ့ ပါးစပ်ပါရွဲ့ရင်း သွားရပ်နေသည် ။ မကျေမနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး စိုင့်စိုင့်ရေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားနေရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ မိသူဇာလေးကို သနားနေမိတာလည်း ရာနှုန်း နည်းနည်းနဲ့ ပါဝင်နေတာတော့ တကယ်ပင် ဖြစ်သည် ။

ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း တစ်နေရာဆီက အက်ကွဲသံတချို့ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြားယောင် သလိုရှိသည် ။ တခြားသူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေနဲ့ သာဆို မမသီးသီးရဲ့ ကြောင်ထားတဲ့ အခန်းလေး ခန်းလုံးပြည့်မကလို့ လျှံပဲ လျှံလျှံပါ စိုင့်စိုင့် ရယ်။ ခုတော့...

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီသို့ အမြန်ပြေးသွားကာ ပြင်ပက လေတွေကို တစ်ဝကြီး ရှူသွင်းပြီး အားရှိပါးရှိ ကျုံးအော်လိုက်ချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ် ထလာသည် ။ အော်ဟစ်လိုက်ရင် ရင်ထဲမှာ ကျပ်တည်း

ဆိုပိတ်လာတာတွေ ပျောက်သွားမလား မဆိုနိုင်။

အကြီးမ... ဖြေမဆည်နိုင်ပုံကြီးတွေ ပေါက်မနေစမ်းနဲ့ ဟာ။ စိတ်ဓာတ်က ကျချင် လာပြီ"

"စကားကို ကြည့်ပြောစမ်း စိုင့်စိုင့်"

"ကြည့်ပဲ ပြောနေတာပဲကွ၊ နင် ဖြစ်နေပုံကြီးက ငါကပဲ နှုတ် ကျိုးကန်းနေပုံကြီး"

"နင် နှုတ်နေရင် ငါ့ညီမကို ဆေးဆရာဆီ ငါ့ကိုယ်တိုင် လမ်းညွှန်ပေးလိုက်မယ်၊ ခုဟာက ..."

"ခုဟာက ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား၊ ဘာလဲ... နောက်မိန်းမရဲ့ သားဆိုတော့ ဂုဏ်ငယ်သလား"

လမ်းလွှဲလိုက်သွားပြီဖြစ်သော စကားလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မတည့်နိုင်တော့ မှန်း အကြီးမ သိသည် ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မိသူဇာလေးအတွက် စိတ်ပူ၊ စိတ်ဆင်းရဲရုံလေး သက်သက်မှ မကဘဲ။ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံသည့်ကိစ္စမှာ ဘာမှ အရှည်ရှည် ဆက်ဆွဲမနေတော့ဖို့ အကြီးမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဖြစ်ပွားရအောင် အချိန်ကာလကို နောက်ပြန်လှည့်မောင်းလို့ ရတဲ့ ယန္တရားလည်း အကြီးမမှ မပိုင်ဘဲ။ မပိုင်ဆို အကြီးမက ဘာဆိုဘာမှ မပိုင်တာပါ။ ကိုယ့်စိတ် ကိုတောင် မပိုင်တဲ့ ဘဝမှာ စိုင့်စိုင့်ဆိုတဲ့ လူဆိုးကလေး တစ်ယောက်ကိုကော တိတ်တခိုးနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် ကျိတ်မျှော်လင့်မထားဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဆိုရင် ငါ့မျက်နှာတော့ ထောက်ပါ စိုင့်စိုင့်"

အပြောသင့်ဆုံးစကားကို ပြောလိုက်ပြီး အင်္ကျီထည့်ထားသည့် စက္ကူ

ထုပ်ကိုင်ကာ အိမ်တွင်းခန်းထဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ သို့သော် မရင့်ကျက်နိုင်သေးသူမို့ ဧည့်ခန်းကို ဝိုင်းတဝါး လှမ်းမြင်နိုင်လောက်အောင် နေရာလောက်ဆီမှာ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလုပ်ကာ သံယောဇဉ် တင်းနေမိသေးသည်။ ။

စိုင့်စိုင့်က ခုနက ရပ်နေလက်စပုံအတိုင်း ခပ်ကြာကြာလေး ဆက်ရပ်နေသေးသည်။ ။ အတော်ကလေးကြာမှ 'ဟာ'ဟု အော်ဟစ်လိုက်ကာ သေသပ်ညီညာစွာ စီရိထားသည့် ကုလားထိုင် များကို အနေအထား ပျက်သွားအောင် ဟိုတွန်း ဒီတွန်းလုပ်ရင်း အိမ်တွင်းမှ လှည့်ထွက်သွားတော့ သည်။ ။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆို နောက်ငါးရာလောက်တော့ စိုင့်စိုင့်မျက်နှာကို မြင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်။ ။ အကြီးမကလည်း အဲဒီ ငါးရက်လောက်အတွင်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းရဦးမည်ဆိုတော့ အတော်လောက်ပါပဲလေ။

စိုင့်စိုင့် အရိပ်အခြည် ကွယ်ပျောက်သွားတော့မှ အကြီးမက အတွင်းခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ကာ ဖုန်းလှည့်သည်။ ။

"ဒူးလား၊ အင်း... အကြီးမပါ ဒူးရယ်၊ အကြီးမတို့ အိမ်မှာ ကားရှိမနေလို့ ၊ သွားစရာ တစ်ခုလည်း ပေါ်လာလို့ လေ၊ ဒူး လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား"

"ဘယ်လဲ အကြီးမရဲ့ "

"မသိသေးဘူး၊ သူငယ်ချင်းအိမ်တွေပဲ၊ မြို့ပတ်ချင်ပတ်ရမယ်၊ ဖြစ်မလားဟင်"

"ဖြစ်တာက ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ"

"အကြီးမ ကြောင်မွေးမလို့ ၊ ကြောင်ပေးနိုင်မယ့်လူ လိုက်ရှာမလို့ "

ဒူးက လေသံအေးအေးနှင့် တဟက်ဟက် ရယ်လေသည်။ ။

"ဖြစ်ရလေ... မသီး အကျင့်တွေတော့ လူတကာ ကူးပါပြီ၊ မသီးဆီက တစ်ကောင် လာပြန်ယူ လိုက်လေ၊ ဒါတွေ အကြီးမ ပေးထားတာပဲ"

"ဟင့်အင်း... အသစ်မှ ဖြစ်မယ်"

"ကဲ... ဒီလိုဆိုလည်း ငါ့အသိအိမ်ပဲ ပို့ပေးပါတော့မယ် အကြီးမရယ်၊ မမသီးသီးကို လေသံတောင် မဟရဲလို့ ငြိမ်နေရတာ၊ ငါ့အသိအိမ်မှာ ကြောင်ပေါက်လို့ နို့ခွဲချိန် ရောက်နေပြီ၊ ကြောင် တွေ များ လွန်းလို့ ပေးပစ်ချင်နေတာတဲ့ "

"ဟယ်... အတော်ပဲ၊ ခုလိုက်ပို... ခုလိုက်ပိုနော် ဒူး"

ဒူးလိုက်ပို့ရာ သူ့အသိအိမ်မှ ကြောင်နက်နက်လေးတစ်ကောင်ကို ရွေးချယ်ယူကာ ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ပိုက်ထားပြီးမှ အကြီးမ မျက်လုံးလေးတွေက အရည်လည်နေရတော့သည်။ ။

ဒီကြောင်လေးက မမသီးသီးကို ပေးဖို့ မဟုတ်ပါ။ အကြီးမနဲ့ သက်ဆိုင် လာပြီဖြစ်တဲ့ သီးသန့် ကြောင်ကလေး။ အနက်ရောင်ပြောင်ပြောင် အမွေးလေးတွေ ဖွားဖွားထအောင် တခွီးခွီးမြည်ရင်း အကြီးမကို ကြောက်နေရရှာသေးတဲ့ ဒီကြောင်နက်လေးက ဆယ့်သုံးကောင်မြောက်။ ကံမကောင်း စေသည့် နံပါတ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ကြောင်လေးရဲ့ နာမည်ကိုတော့ လူသိအောင် ခေါ်လို့ မရဘူးလေ။
